EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

2. juuli 2009 *

Kohtuasjas C-343/07,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Corte d'appello di Torino (Itaalia) 6. juuli 2007. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 25. juulil 2007, menetluses

Bavaria NV,

Bavaria Italia Srl

versus

Bayerischer Brauerbund eV,

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja esimees K. Lenaerts, kohtunikud T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta (ettekandja), E. Juhász ja J. Malenovský,

kohtujurist: J. Mazák,
kohtusekretär: vanemametnik M. Ferreira,

arvestades kirjalikus menetluses ja 18. septembri 2008. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– Bavaria NV ja Bavaria Italia Srl, esindajad: *advocaat* G. van der Wal, *advocaat* F. van Schaik, *avvocato* M. Sterpi ja *avvocato* L. Ghedina,

– Bayerischer Brauerbund eV, esindajad: *Rechtsanwalt* R. Knaak, *avvocato* L. Ubertazzi ja *avvocato* B. Ubertazzi,

– Itaalia valitsus, esindaja: I. M. Braguglia, keda abistas *avvocato dello Stato* W. Ferrante,

– Tšehhi valitsus, esindaja: M. Smolek,

– Saksamaa valitsus, esindajad: M. Lumma ja J. Kemper,

– Kreeka valitsus, esindajad: V. Kontolaimos ja I. Chalkias,

– Madalmaade valitsus, esindajad: C. M. Wissels ja M. de Grave,

– Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: F. Florindo Gijón, A. Lo Monaco ja Z. Kupčová,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: C. Cattabriga ja B. Doherty,

olles 18. detsembri 2008. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb nõukogu 28. juuni 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1347/2001, millega täiendatakse komisjoni määruse (EÜ) nr 1107/96 (geograafiliste tähiste ja päritolunimetuste registreerimise kohta nõukogu määruse (EMÜ) nr 2081/92 artiklis 17 sätestatud korras) lisa (EÜT L 182, lk 3; ELT eriväljaanne 03/33, lk 97), ja nõukogu 14. juuli 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2081/92 põllumajandustoodete ja toiduainete geograafiliste tähiste ja päritolunimetuste kaitse kohta (EÜT L 208, lk 1; ELT eriväljaanne 03/13, lk 4) kehtivust ja tõlgendamist.

2 Taotlus esitati Bayerischer Brauerbund eV (edaspidi „Bayerischer Brauerbund") ning Bavaria NV ja Bavaria Italia Srl (edaspidi vastavalt „Bavaria" ja „Bavaria Italia") vahelises kohtuvaidluses seoses viimaste õigusega kasutada sõna „Bavaria" sisaldavaid teatavaid kaubamärke seoses geograafilise päritolutähisega „Bayerisches Bier".

Õiguslik raamistik

3 Määruse nr 2081/92 artikli 1 lõige 1 sätestab:

„1. Käesolevas määruses on sätestatud asutamislepingu II lisas osutatud inimtoiduks ettenähtud põllumajandustoodete ning käesoleva määruse I lisas loetletud toiduainete

ja käesoleva määruse II lisas loetletud põllumajandustoodete päritolunimetuste ja geograafiliste tähiste kaitset käsitlevad eeskirjad.

Käesolevat määrust ei kohaldata veinitoodete ega piiritusjookide suhtes.

I lisa võib muuta artiklis 15 sätestatud korras.”

4 Määruse nr 2081/92 artikli 2 lõige 2 määratleb mõisted „kaitstud päritolunimetus” ja „kaitstud geograafilise tähis” järgmiselt:

„2. Käesolevas määruses kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) *päritolunimetus* – piirkonna, konkreetse koha või erandjuhtudel riigi nimetus, millega kirjeldatakse põllumajandustoodet või toiduainet,

mis on pärit kõnealusest piirkonnast, konkreetsest kohast või riigist ning,

– mille kvaliteediomadused tulenevad valdavalt või eranditult teatavast geograafilisest piirkonnast koos selle looduslike ja inimfaktoritega ning mille tootmine, töötlemine ja valmistamine toimub määratletud geograafilises piirkonnas;

b) *geograafiline tähis* – piirkonna, konkreetse koha või erandjuhtudel riigi nimetus, millega kirjeldatakse põllumajandustoodet või toiduainet,

– mis on pärit kõnealusest piirkonnast, konkreetsest kohast või riigist ning

– mille eriline kvaliteet, maine või muud omadused tulenevad asjaomasest geograafilisest piirkonnast ning mille tootmine ja/või töötlemine ja/või valmistamine toimub määratletud geograafilises piirkonnas."

5 Määruse nr 2081/92 artikkel 3 sätestab:

„1. Nimetusi, mis on muutunud üldnimetuseks, ei või registreerida.

Käesoleva määruse kohaldamisel tähendab „nimetus, mis on muutunud üldnimetuseks" põllumajandustoote või toiduaine nimetust, mis vaatamata sellele, et see on seotud koha või piirkonnaga, kus kõnealust toodet või toiduainet algselt valmistati või turustati, on muutunud põllumajandustoote või toiduaine üldnimetuseks.

Otsustamaks, kas nimetus on või ei ole muutunud üldnimetuseks, võetakse arvesse kõiki tegureid, eelkõige:

– olukorda liikmesriigis, kust nimetus pärineb, ning tarbimispiirkondades,

– olukorda teistes liikmesriikides,

– asjakohaseid riigi või ühenduse õigusakte.

Kui registreerimistaotlus lükatakse tagasi artiklites 6 ja 7 sätestatud korras, kuna nimetus on muutunud üldnimetuseks, avaldab komisjon selle otsuse Euroopa Ühenduste Teatajas.

2. Nimetust ei või registreerida päritolunimetusena või geograafilise tähisena, kui see on vastuolus taimesordi või loomatõu nimetusega ning eksitaks tõenäoliselt üldsust toote tegeliku päritolu osas.

3. Enne käesoleva määruse jõustumist koostab nõukogu komisjoni ettepanekul kvalifitseeritud häälteenamusega mittetäieliku soovitusliku loetelu käesoleva määruse reguleerimisalasse kuuluvate põllumajandustoodete ja toiduainete nimetustest, mida käsitatakse üldnimetusena lõike 1 tingimuste kohaselt ning mida ei või seega registreerida vastavalt käesolevale määrusele, ning avaldab selle Euroopa Ühenduste Teatajas."

6 Määruse nr 2081/92 artikli 13 lõiked 1 ja 3 näevad ette:

„1. Registreeritud nimetusi kaitstakse:

a) nende otsese või kaudse kaubanduslikul eesmärgil kasutamise eest registreerimisega hõlmamata toodete puhul, juhul kui asjaomased tooted on võrreldavad selle nimetuse all registreeritud toodetega või kui nimetuse kasutamisel kasutatakse ära kaitstud nimetuse mainet;

b) väärkasutuse, jäljendamise või seoste tekitamise eest, isegi kui on viidatud toote tegelikule päritolule või kui kaitstud nimetus on tõlgitud või sellele on lisatud väljend „viis", „tüüp", „meetod", „toodetud nagu", „imitatsioon" või muu samalaadne väljend;

c) muude toote lähtekohta, päritolu, laadi või olulisi omadusi käsitlevate valede või eksitavate märgete eest, mis esitatakse asjaomase toote sise- või välispakendil, reklaammaterjalides või tootega seotud dokumentides, ning selliste pakendite kasutamise eest, mis võivad anda vale mulje toote päritolust;

d) muu tegevuse eest, mis võib üldsust eksitada toote tegeliku päritolu osas.

Kui registreeritud nimetus sisaldab põllumajandustoote või toiduaine nimetust, mida peetakse üldnimetuseks, ei ole selle üldnimetuse kasutamine asjaomase põllumajandustoote või toiduaine puhul vastuolus esimese lõigu punktidega a ja b.

[…]

3. Kaitstud nimetused ei või muutuda üldnimetusteks.”

7 Määruse nr 2081/92 artikli 14 sätestab:

„1. Kui päritolunimetus või geograafiline tähis registreeritakse vastavalt käesolevale määrusele, lükatakse tagasi avaldus [kaubamärgi] nime registreerimiseks, kui see vastab mõnele artiklis 13 osutatud olukorrale ja on seotud sama liiki tootega, tingimusel et [kaubamärgi] registreerimise taotlus on esitatud pärast artikli 6 lõikes 2 sätestatud avaldamise kuupäeva.

Esimese lõigu sätteid rikkudes registreeritud [kaubamärgid] tunnistatakse kehtetuteks.

Käesolevat lõiget kohaldatakse ka siis, kui [kaubamärgi] registreerimise taotlus on esitatud enne artikli 6 lõikes 2 sätestatud registreerimistaotluse avaldamise kuupäeva, tingimusel et avaldamine toimus enne [kaubamärgi] registreerimist.

2. Võttes asjakohaselt arvesse ühenduse õigusakte, võib vaatamata päritolunimetuse või geograafilise tähise registreerimisele jätkata ühele artiklis 13 osutatud olukorrale vastava [kaubamärgi] kasutamist, kui [kaubamärk] oli registreeritud heas usus enne päritolunimetuse või geograafilise tähise registreerimistaotluse esitamise kuupäeva, kui ei ole alust [kaubamärki] kehtetuks tunnistada või tühistada vastavalt 21. detsembri 1988. aasta nõukogu direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta artikli 3 lõike 1 punktides c ja g ning artikli 12 lõike 2 punktis b sätestatud põhjustel.

3. Päritolunimetust või geograafilist tähist ei registreerita, kui [kaubamärgi] mainet ja tuntust ning kasutamise aega arvesse võttes võib registreerimine eksitada tarbijat toote tegeliku määratluse osas.” [täpsustatud tõlge]

8 Määruse nr 2081/92 artikkel 17 näeb ette:

„1. Kuue kuu jooksul pärast käesoleva määruse jõustumist teatavad liikmesriigid komisjonile seaduslikult kaitstud nimetused või liikmesriikides, kus kaitsesüsteem puudub, kasutamise käigus kehtestatud nimetused, mida liikmesriigid soovivad registreerida vastavalt käesolevale määrusele.

2. Komisjon registreerib artiklis 15 sätestatud korras lõikes 1 osutatud nimetused, mis vastavad artiklite 2 ja 4 tingimustele. Artiklit 7 ei kohaldata. Üldnimetusi siiski ei lisata.

3. Liikmesriigid võivad säilitada lõike 1 kohaselt edastatud nimetuste riikliku kaitse kuni asjakohase otsuse tegemiseni või registreerimiseni.”

9 Määruse nr 2081/92 lisa I sätestab:

„Artikli 1 lõikes 1 osutatud toiduained

– Õlu

– […]”

10 Määruse nr 1347/2001 artikliga 1 registreeriti nimetus „Bayerisches Bier” kaitstud geograafilise tähisena.

11 Selle määruse põhjendused 1–5 näevad ette:

„(1) Saksamaa poolt määruse (EMÜ) nr 2081/92 artikli 17 alusel teatatud nime kohta on nõutud lisateavet, et tagada nime vastavus kõnealuse määruse artiklitele 2 ja 4. Kõnealune lisateave näitab, et nimi vastab kõnealustele artiklitele. Seepärast tuleks kõnealune nimi registreerida ja lisada komisjoni määruse (EÜ) nr 1107/96 […] lisasse.

(2) Pärast seda, kui anti teada Saksamaa ametiasutuste taotlusest registreerida nimi „Bayerisches Bier" kaitstud geograafilise tähisena, teavitasid Hollandi ja Taani ametiasutused komisjoni õlle puhul kasutatavatest kaubamärkidest, mis sisaldavad kõnealust nime.

(3) Esitatud teave kinnitab nime „Bavaria" olemasolu kehtiva kaubamärgina. Olemasolevaid fakte ja teavet arvesse võttes on siiski leitud, et nime „Bayerisches Bier" registreerimine ei eksita tarbijat toote tegeliku määratluse osas. Sellest tulenevalt ei ole geograafiline tähis „Bayerisches Bier" ja kaubamärk „Bavaria" määruse (EMÜ) nr 2081/92 artikli 14 lõikes 3 nimetatud olukorras.

(4) Hoolimata geograafilise tähise „Bayerisches Bier" registreerimisest, võib teatavate kaubamärkide, näiteks Hollandi kaubamärgi „Bavaria" ja Taani kaubamärgi „Høker Bajer", kasutamist jätkata seni, kuni need vastavad määruse (EMÜ) nr 2081/92 artikli 14 lõikega 2 ettenähtud tingimustele.

(5) Vastavalt määruse (EMÜ) nr 2081/92 artiklile 3 tuleb nime registreerimist takistava üldise laadi hindamisel pidada silmas olukorda terves ühenduses. Kuigi antud juhul viitavad asjaolud sellele, et väljenditest „bajersk" ja „bajer", mis on taanikeelsed tõlked nimetusele „Bayerisches", on saamas väljendi „õlu" sünonüümid ja et kõnealused väljendid on sellest tulenevalt muutumas üldnimetuseks, ei ole nimetuse „Bayerisches" ega selle tõlgete üldist laadi täheldatud muudes keeltes ja teistes liikmesriikides."

12 Nõukogu 8. aprilli 2003. aasta määruse (EÜ) nr 692/2003, millega muudetakse määrust (EMÜ) nr 2081/92 (ELT L 99, lk 1; ELT eriväljaanne 03/38, lk 454), põhjendus 13 näeb ette:

„Määruse (EMÜ) nr 2081/92 artikliga 17 ettenähtud lihtsustatud kord juba kaitstud või liikmesriikides kasutamise käigus kehtestatud nimetuste registreerimiseks ei näe ette ühtegi vastuväidete esitamise õigust. Õiguskindluse ja läbipaistvuse huvides tuleks see säte välja jätta. Järjepidevuse huvides tuleks artikli 13 lõikes 2 osutatud viieaastane üleminekuperiood artikli 17 alusel registreeritud nimetuste puhul samuti välja jätta, ilma et see piiraks kõnealuse ajavahemiku ammendumist juba registreeritud nimetuste puhul."

13 Määruse nr 692/2003 artikli 1 punkt 15 sätestab:

„Artikli 13 lõige 2 ja artikkel 17 jäetakse välja. Siiski kohaldatakse kõnealuste artiklite sätteid jätkuvalt registreeritud nimetuste või selliste nimetuste suhtes, mille registreerimiseks on artiklis 17 osutatud korras esitatud taotlus enne käesoleva määruse jõustumist."

14 Nõukogu 21. detsembri 1988. aasta esimese direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT 1989, L 40, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 92) artikli 3 lõige 1 sätestab:

„Järgmisi ei registreerita kaubamärgina ja kui nad on registreeritud, võib need kehtetuks tunnistada:

[…]

c) kaubamärke, mis koosnevad ainult sellistest märkidest või tähistest, mis tähistavad kaubanduses sorti, kvaliteeti, kvantiteeti, otstarvet, väärtust, geograafilist päritolu või kaupade tootmise või teenuste pakkumise aega või muid kauba või teenuse omadusi;

[…]

g) kaubamärke, mis võivad oma olemuse tõttu üldsust eksitada näiteks kaupade või teenuste laadi, kvaliteedi või geograafilise päritolu osas;

[…]”

15 Esimese direktiivi 89/104 artikli 12 lõige 2 sätestab:

„Kaubamärgi võib tühistada ka juhul, kui pärast selle registreerimise kuupäeva:

[…]

b) on kaubamärki selle omaniku poolt või tema loal nende kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, kasutatud selliselt, et kaubamärk võib avalikkust eksitada eelkõige kõnealuste kaupade või teenuste olemuse, kvaliteedi või geograafilise päritolu osas."

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

16 Bayerischer Brauerbund on Saksa ühing, mille eesmärk on kaitsta Baieri õlletootjate ühiseid huve. Amtsgericht Müncheni sertifikaadi põhjal pärineb ühingu põhikiri 7. detsembrist 1917. 1968. aastal oli Bayerischer Brauerbund registreeritud kollektiivkaubamärkide „Bayrisch Bier" ja „Bayrisches Bier" omanik.

17 Äriühing Bavaria on rahvusvahelisel turul tegutsev Madalmaade õlletootja. See äriühing, mis varem kandis nime „Firma Gebroeders Swinkels", hakkas 1925. aastast alates kasutama sõna „Bavaria" ning 1930. aastal sai sellest tema nime osa. Bavaria on olnud ja on mitme sõna „Bavaria" sisaldava registreeritud sõna- ja kujutismärgi omanik.

Registreerimisaastad on 1947, 1971, 1982, 1991, 1992 ja 1995. Teatavaid registreeringuid on pikendatud. Bavaria Italia kuulub Bavaria kontserni.

18 Nimetust „Bayerisches Bier" on käsitletud kahepoolsetes kokkulepetes päritolutähiste, päritolunimetuste ning muude geograafiliste tähiste kaitse kohta, mis on sõlmitud ühelt poolt Saksamaa Liitvabariigi ja teiselt poolt Prantsuse Vabariigi (1961), Itaalia Vabariigi (1963), Kreeka Vabariigi (1964), Šveitsi Konföderatsiooni (1967) ja Hispaania Kuningriigi (1970) vahel.

19 Bayerischer Brauerbund esitas kokkuleppel ühingutega Münchener Brauereien eV ja Verband Bayerischer Ausfuhrbrauereien eV 28. septembril 1993 Saksamaa valitsusele kaitstud geograafilise tähise registreerimise taotluse, tuginedes määruse nr 2081/92 artikli 17 lõikele 1, mis näeb ette „lihtsustatud korra".

20 Saksamaa valitsus teavitas 20. jaanuaril 1994 kõnealuse määruse artikli 17 lõike 1 alusel komisjoni kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier" registreerimise taotlusest.

21 Komisjon ja Saksamaa ametiasutused vahetasid toimiku täiendamiseks palju teavet ning toimiku täiendamine lõpetati 20. mail 1997.

22 Lõplik tehnospetsifikaat edastati komisjonile 28. märtsi 2000. aasta kirjaga ning sellest jäeti välja viis õllesorti, mida registreerimistaotluse objektiks olev kaitstud geograafiline tähis oli algselt hõlmanud, kuna need ei vastanud selle spetsifikaadi kirjeldusele.

23 Kuna komisjon leidis, et asjaomane taotlus on põhjendatud, siis esitas ta 5. mail 2000 geograafiliste tähiste ja päritolunimetuste regulatiivkomiteele (edaspidi „komitee") määruse eelnõu tähise „Bayerisches Bier" kaitstud geograafilise tähisena registreerimiseks.

24 Paljud liikmesriigid olid registreerimise vastu. Komitees toimunud aruteludes käsitleti kaht küsimust, ühelt poolt selliste kaubamärkide olemasolu, mis sisaldavad samuti nimetust „Bayerisches Bier" või selle tõlkeid, ja teiselt poolt kaalutlust, et nimetus „Bayerisches" või selle tõlked on muutunud üldnimetuseks.

25 Pärast esitatud küsimuste analüüsimist (millele eelnes teist küsimust puudutavas osas kõikides liikmesriikides läbiviidud ametlik uurimine) leidis komisjon, et kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier" registreerimise vastu esitatud argumendid ei ole põhjendatud. Seetõttu esitati 30. märtsil 2001 komiteele määruse teine eelnõu. Kuna aga määruse nr 2081/92 artikli 15 teises lõigus ette nähtud häälteenamust ei saavutatud, siis ei esitanud komitee eelnõu kohta oma arvamust.

26 Kuna komitee ei esitanud ettenähtud tähtaja jooksul oma arvamust, siis muutis komisjon oma eelnõu nõukogu määruse ettepanekuks. Nõukogu võttis vastu määruse nr 1347/2001, millega tähis „Bayerisches Bier" registreeriti kaitstud geograafilise tähisena.

27 Bavaria ja Bavaria Italia ei vaidlustanud määrust nr 1347/2001.

28 Bayerischer Brauerbund esitas pärast teistes liikmesriikides tehtud sarnaseid algatusi 27. septembril 2004 Tribunale di Torinole hagiavalduse, milles ta palus lisaks käesoleva kohtuotsuse punktis 17 viidatud kaubamärkide kehtetuks tunnistamisele või tühistamisele keelata Bavarial ja Bavaria Italial kasutada nende kaubamärkide itaaliakeelset versiooni, kuna need rikuvad kaitstud geograafilist tähist „Bayerisches

Bier" määruse nr 2081/92 artiklite 13 ja 14 tähenduses, või vähemalt seetõttu, et ühe Hollandi õlle osas sisaldavad asjaomased kaubamärgid eksitavat geograafilist üldnimetust.

29 Kuna Tribunale di Torino 30. novembri 2006. aasta otsusega Bayerischer Brauerbundi taotlus osaliselt rahuldati, esitasid Bavaria ja Bavaria Italia selle kohtuotsuse peale apellatsioonkaebuse.

30 Neil asjaoludel otsustas Corte d'appello di Torino menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas määrus nr 1347/2001 […] on – võimalik, et ka teiste aktide kehtetusest tulenevalt – järgmisi kaalutlusi arvestades kehtetu või mitte.

Üldpõhimõtete rikkumine

– määruse nr 2081/92 artikli 1 lõike 1 koostoimes I lisaga kehtetuse tõttu osas, milles lubatakse registreerida geograafilised tähised, mis puudutavad „õlut", mis alkohoolse joogina on I lisas (ekslikult) loetletud artikli 1 lõikes 1 osutatud „toiduainete" hulgas ning mis ei kuulu „põllumajandustoodete" alla, mis on loetletud EÜ asutamislepingu I lisas toodud nimekirjas ning mida peetakse silmas EÜ artiklites 32 ning 37, mille alusel nõukogu võttis vastu määruse nr 2081/92;

– määruse nr 2081/1992 artikli 17 kehtetuse tõttu osas, milles see näeb ette kiirendatud registreerimismenetluse, mis piirab ja kahjustab märkimisväärselt huvitatud isikute õigusi, kuna ei näe ette vastuväidete esitamise õigust, ja rikub seetõttu ilmselt läbipaistvuse ja õiguskindluse põhimõtet; seda eelkõige arvestades tähise „Bayerisches Bier" seitse aastat (1994-2001) kestnud kaitstud geograafilise tähisena registreerimise menetluse keerukust ning kinnitust, mis sisaldub määruse nr 692/2003 põhjenduses 13; määruse artikliga 15 tunnistati määruse nr 2081/92 artikkel 17 kehtetuks.

Vorminõuete täitmata jätmine

– kuna tähis „Bayerisches Bier" ei vasta määruse nr 2081/92 artiklis 17 ette nähtud tingimustele, et teda võiks registreerida selles artiklis ette nähtud lihtsustatud korra kohaselt, sest registreerimistaotluse esitamise ajal ei olnud see tähis Saksamaal „seaduslikult kaitstud" ega „kasutamise käigus kehtestatud";

– kuna vastupidi Euroopa Kohtu praktikas (6. detsembri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-269/99: Carl Kühne jt, EKL 2001, lk I-9517) ettenähtule ei uurinud Saksamaa valitsus enne komisjonile registreerimistaotluse esitamist seda, kas tähise „Bayerisches Bier" registreerimiseks vajalikud tingimused on täidetud ning ka komisjon ei teinud seda pärast taotluse saamist;

– kuna Saksamaa valitsus ei esitanud tähise „Bayerisches Bier" registreerimistaotlust ettenähtud tähtajaks vastavalt määruse nr 2081/92 artikli 17 lõikele 1 (kuue kuu jooksul määruse jõustumisest), kusjuures taotluse esitaja algses taotluses oli ette nähtud kaheksa erisugust tähist koos hilisemate määramata

laadi muudatuste võimalusega, mille põhjal moodustati käesolev tähis „Bayerisches Bier" alles pärast seda, kui tähtpäev 24. jaanuar 1994 oli möödas.

Sisuliste nõuete täitmata jätmine

– kuna tähis „Bayerisches Bier" ei vasta määruse nr 2081/92 artikli 2 lõike 2 punktis b [kaitstud geograafilise tähise] registreerimiseks kehtestatud sisulistele nõuetele, kui arvestada, et see tähis on üldnimetus, mis on ajalooliselt tähistanud õlut, mida toodetakse erilisel meetodil, mis on pärit 19. sajandi Baierimaalt, kust see levis üle kogu Euroopa ja ülejäänud maailma (põhjakääritamisel põhinev nn Baieri meetod), ja mida kasutatakse mitmes Euroopa keeles (taani, rootsi, soome) tänapäevalgi kui õlle üldnimetust ning mis üldiselt võib arvukate olemasolevate eri õllesortide hulgas eristada igal juhul üksnes mis tahes „Saksamaal Baierimaal toodetud õlut", ilma et kõnealuse toote (õlle) erilise kvaliteedi, maine või muu omaduse ja tema konkreetse geograafilise päritolu (Baierimaa) vahel oleks „otsest seost" (Euroopa Kohtu 7. novembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-312/98: Warsteiner Brauerei, EKL 2000, lk I-9187) ning ilma et oleks tegu ühega eelnimetatud sättes ette nähtud „erandjuhtudest", mille puhul oleks lubatav riigi nime sisaldava geograafilise tähise registreerimine; kuna tähis „Bayerisches Bier" on eelmisest lõigust nähtuvalt „üldnimetus", mida ei saa niisugusena määruse nr 2081/92 artikli 3 lõike 1 ja artikli 17 lõike 2 kohaselt registreerida;

– kuna tähise „Bayerisches Bier" registreerimisest oleks tulnud vastavalt määruse nr 2081/92 artikli 14 lõikele 3 keelduda, sest Bavaria kaubamärkide „mainet ja

tuntust ning kasutamise kestust" arvesse võttes võis „Bayerisches Bier" „eksitada tarbijat kauba tegeliku olemuse osas"[?]

2. Teise võimalusena – kui [esimene küsimus] […] tunnistatakse vastuvõetamatuks või põhjendamatuks –, kas määrust nr 1347/2001 […] tuleb tõlgendada nii, et kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier" tunnustamine selles ei kahjusta kolmandatele isikutele kuuluvate selliste varasemate kaubamärkide kehtivust ega kasutatavust, mis sisaldavad sõna „Bavaria"?"

Menetlus Euroopa Kohtus

31 Euroopa Kohtu kantseleisse 21. jaanuaril 2009 saabunud kirjas esitasid Bavaria ja Bavaria Italia märkused kohtujuristi ettepaneku kohta ning palusid Euroopa Kohtult luba esitada ettepaneku kohta repliik.

32 Siinkohal tuleb kõigepealt meenutada, et Euroopa Kohtu põhikiri ega kodukord ei näe pooltele ette võimalust esitada märkusi kohtujuristi ettepaneku kohta. Kohtupraktikast tuleneb ka, et vastav taotlus tuleb jätta rahuldamata (vt eelkõige 4. veebruari 2000. aasta määrus kohtuasjas C-17/98: Emesa Sugar, EKL 2000, lk I-665, punktid 2 ja 19, ning 15. veebruari 2007. aasta otsus kohtuasjas C-292/05: Lechouritou jt, EKL 2007, lk I-1519, punkt 18).

33 Tuleb lisada, et samasuguse järelduseni jõutaks juhul, kui põhikohtuasja hagejate taotlust tuleks pidada suulise menetluse uuendamise taotluseks.

34 Selles osas tuleb meenutada, et Euroopa Kohus võib kas omal algatusel, kohtujuristi ettepanekul või poolte taotlusel kodukorra artikli 61 kohaselt määrusega suulise menetluse uuendada, kui ta leiab, et tal ei ole piisavalt teavet või kui asja lahendamisel tuleks tugineda argumendile, mille üle pooled ei ole vaielnud (vt eelkõige 19. veebruari 2002. aasta otsus kohtuasjas C-309/99: Wouters jt, EKL 2002, lk I-1577, punkt 42, ja 16. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-210/06: Cartesio, EKL 2008, lk I-9641, punkt 46).

35 Käesoleval juhul aga leiab Euroopa Kohus, olles ära kuulanud kohtujuristi arvamuse, et ta omab kogu vajalikku teavet eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimustele vastamiseks ning et seda teavet on Euroopa Kohtus käsitletud.

Eelotsuse küsimused

Esimene küsimus

36 Esimese küsimusega, mis on jagatud allküsimusteks, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas määrus nr 1347/2001 on kehtiv, arvestades ühenduse õiguse üldpõhimõtete või määruse nr 2081/92 vormi- või sisuliste nõuete võimalikku rikkumist. Ühenduse õiguse üldpõhimõtete järgimist käsitlevad allküsimused puudutavad määrust nr 2081/92, mis on määruse nr 1347/2001 õiguslik alus.

Vastuvõetavus

37 Euroopa Kohtule esitatud märkustes on esitatud küsimus, kas siseriiklikus kohtus on võimalik esimeses küsimuses käsitletud kehtetuse alusele tugineda. Teatavates nimetatud märkustes väidetakse, et sellisele alusele ei ole võimalik tugineda, kuna määrus nr 1347/2001 puudutab Bavariat ja Bavaria Italiat otseselt ja isiklikult ning nemad ei ole selle peale EÜ artikli 230 alusel tühistamiskaebust esitanud.

38 Selles osas tuleb meenutada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale on ühenduse õiguse üldpõhimõte, et hagejale, kes esitab tema taotluse rahuldamata jätmise peale siseriikliku õiguse kohaselt kaebuse, on antud õigus tugineda tema suhtes tehtud siseriikliku otsuse aluseks olnud ühenduse õigusakti õigusvastasusele, ning seega võib selle ühenduse õigusakti kehtivuse küsimuses taotleda Euroopa Kohtult eelotsust (15. veebruari 2001. aasta otsus kohtuasjas C-239/99: Nachi Europe, EKL 2001, lk I-1197, punkt 35, ning 8. märtsi 2007. aasta otsus kohtuasjas C-441/05: Roquette Frères, EKL 2007, lk I-1993, punkt 39).

39 Sellegipoolest ei välista see üldpõhimõte, mille eesmärk on tagada kõigile võimalus vaidlustada nende kahjuks tehtud otsuse aluseks olnud ühenduse õigusakt, mitte kuidagi seda, et määrus muutub lõplikuks selle üksikisiku suhtes, kelle suhtes tuleb seda otsust käsitada kui üksikakti, mille tühistamist ta oleks vähimagi kahtluseta saanud EÜ artikli 230 alusel taotleda ning mis takistab sel isikul siseriiklikus kohtus tugineda selle määruse õigusvastasusele (eespool viidatud kohtuotsus Nachi Europe, punkt 37, ja eespool viidatud kohtuotsus Roquette Frères, punkt 40).

40 Seega tekib küsimus, kas tühistamiskaebus, mille Bavaria või Bavaria Italia oleks EÜ artikli 230 neljanda lõigu alusel määruse nr 1347/2001 peale esitatud, oleks olnud vähimagi kahtluseta vastuvõetav, kuna see määrus puudutab neid otseselt ja isiklikult

(vt selle kohta 12. detsembri 1996. aasta otsus kohtuasjas C-241/95: Accrington Beef jt, EKL 1996, lk I-6699, punkt 15, samuti eespool viidatud kohtuotsus Nachi Europe, punkt 40, ja eespool viidatud kohtuotsus Roquette Frères, punkt 41).

41 Selles osas tuleb märkida, et Bavaria ja Bavaria Italia osas ei saa öelda, et määrus nr 1347/2001 puudutab neid vähimagi kahtluseta „otseselt ja isiklikult" EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses.

42 Tuleb märkida, et kõnealuse määrusega soovitakse anda tootele „Bayerisches Bier" määruses nr 2081/92 ette nähtud kaitstud geograafilise tähise kaitse, andes kõigile ettevõtjatele, kelle tooted vastavad ettenähtud nõuetele, õiguse turustada neid kõnealuse kaitstud geograafilise tähise all.

43 Isegi kui määrus nr 1347/2001 võib Bavaria ja Bavaria Italia õiguslikku olukorda mõjutada, ei tulene see mõju otseselt sellest määrusest. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt eeldab tingimus, mille kohaselt peab kaebuse esemeks olev ühenduse õigusakt puudutama füüsilist või juriidilist isikut otseselt, et kõnealune õigusakt avaldab otsest mõju isiku õiguslikule olukorrale ega jäta õigusakti rakendama kohustatud adressaadile mingit kaalutlusõigust – akti rakendamine on puhtautomaatne ja tuleneb vaid ühenduse õigusnormidest, ilma et kohaldataks muid vahenorme (vt 5. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas C-404/96 P: Glencore Grain *vs.* komisjon, EKL 1998, lk I-2435, punkt 41; 29. juuni 2004. aasta otsus kohtuasjas C-486/01 P: Front national *vs.* parlament, EKL 2004, lk I-6289, punkt 34, ja 22. märtsi 2007. aasta otsus kohtuasjas C-15/06 P: Regione Siciliana *vs.* komisjon, EKL 2007, lk I-2591, punkt 31).

44 Määruse nr 1347/2001 põhjenduste 3 ja 4 sõnastuse kohaselt tunnistatakse asjaomase määrusega varasem kaubamärk Bavaria kehtivaks ning sellega lubatakse kaubamärgi kasutamist kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier" registreerimisele vaatamata jätkata, kuni see vastab määruse nr 2081/92 artikli 14 lõikes 2 ette nähtud tingimustele.

Seega ei tulene Bavaria ja Bavaria Italia õigusliku olukorra võimalik mõjutamine puhtautomaatselt sellest määrusest.

45 Seetõttu ei saa väita, et määrus nr 1347/2001 mõjutab Bavariat ja Bavaria Italiat vähimagi kahtluseta otseselt.

46 Seega tuleb nentida, et Bavarial või Bavaria Italial oli EÜ artikli 230 alusel vaieldamatult õigus esitada määruse nr 1347/2001 peale tühistamiskaebus. Seetõttu on neil siseriikliku õiguse alusel esitatud hagi raames õigus selle määruse kehtetusele tugineda, olgugi et nad ei ole ühenduste kohtule EÜ artiklis 230 ette nähtud tähtaja jooksul selle määruse peale tühistamiskaebust esitanud.

Väide, et määruse nr 2081/92 kohaldamisala ja õigusliku aluse osas on rikutud ühenduse õiguse üldpõhimõtteid

47 Selle allküsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas määrus nr 2081/92 on kehtiv olukorras, kus selle kohaldamisala laieneb õllele. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul ei saa seetõttu, et õlu on alkohoolne jook, seda pidada „toiduaineks" kõnealuse määruse artikli 1 lõike 1 tähenduses ega seega seda välja tuua nimetatud määruse I lisas. Lisaks on eelotsusetaotluse esitanud kohtul kahtlusi määruse nr 2081/92 kehtivuse osas, kuna olukorras, kus õlu ei kuulu asutamislepingu I lisas osutatud „põllumajandustoodete" hulka, ei ole EÜ artiklid 32 ja 37 selle määruse vastuvõtmiseks sobiv õiguslik alus.

48 Mis puutub õlle samastamisse toiduainega, siis tuleb esiteks märkida, et ühenduse eelnimetatud õigusnorm mõistet „toiduaine" ei määratle. Samas ei õigusta miski seda, et õlle mõiste jäetakse selle alt välja.

49 Kui ühelt poolt lähtuda mõiste „toit" üldisest tähendusest, on õlu oma olemuselt vaieldamatult toiduaine. Nagu Saksamaa valitsus ja nõukogu õigesti märgivad, vastab õlle mõiste teiselt poolt „toiduaine" määratlusele, mis tuleneb ühest teisest ühenduse õigusnormist, nimelt Euroopa Parlamendi ja nõukogu 28. jaanuari 2002. aasta määruse (EÜ) nr 178/2002, millega sätestatakse toidualaste õigusnormide üldised põhimõtted ja nõuded, asutatakse Euroopa Toiduohutusamet ja kehtestatakse toidu ohutusega seotud menetlused (EÜT L 31, lk 1; ELT eriväljaanne 15/06, lk 463), artiklist 2.

50 Teiseks, mis puutub argumenti, et EÜ artiklid 32 ja 37 ei ole määruse nr 2081/92 vastuvõtmiseks sobiv õiguslik alus, kuna õlu ei kuulu asutamislepingu I lisas osutatud „põllumajandustoodete" hulka, siis tuleb meenutada, et Euroopa Kohus on juba sedastanud, et õigusnorm, mis aitab kaasa EÜ artiklis 33 sätestatud ühe või mitme eesmärgi saavutamisele, tuleb vastu võtta EÜ artikli 37 alusel, isegi kui selle normi sisuline kohaldamisala hõlmab peale asutamislepingu I lisas loetletud toodete ka muid, seal loetlemata tooteid (vt selle kohta 16. novembri 1989. aasta otsus kohtuasjas C-11/88: komisjon *vs.* nõukogu, EKL 1989, lk 3799, punkt 15, ja 5. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas C-180/96: Ühendkuningriik *vs.* komisjon, EKL 1998, lk I-2265, punkt 134).

51 Käesoleval juhul ei vaielda selle üle, et esiteks on määruse nr 2081/92 peaeesmärk, nagu selle põhjenduses 2 märgitakse, EÜ artiklis 33 osutatud eesmärkide saavutamine ja teiseks hõlmab see peamiselt asutamislepingu I lisas loetletud tooteid. Peale selle, kuigi vastab tõele, et õlut ei ole selles lisas sõnaselgelt nimetatud, on enamik õlle koostisosadest selles lisas siiski loetletud ning õlle arvamine määruse nr 2081/92 kohaldamisalasse vastab kõnealuse määruse eesmärgile eelkõige osas, mis puudutab EÜ artiklis 33 nimetatud eesmärkide täitmist.

52 Järelikult ei ilmnenud esimese küsimuse vaadeldava osa kontrollimisel ühtegi asjaolu, mis võib määruse nr 2081/92 kehtivust mõjutada.

Väide, et määruse nr 2081/92 artiklis 17 sätestatud registreerimiskorra osas on rikutud ühenduse õiguse üldpõhimõtteid

53 Selle allküsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas määruse nr 2081/92 artikkel 17 on kehtetu, kuivõrd selles sätestatud kord ei näe ette vastuväidete esitamise õigust.

54 Kõigepealt tuleb märkida, et kuigi määruse nr 2081/92 artikli 17 lõikes 2 nähakse sõnaselgelt ette, et määruse artiklit 7 registreerimise lihtsustatud korra puhul ei kohaldata, ning seega jäetakse õigustatud huvi omavad kolmandad isikud ilma õigusest esitada vastuväiteid, mis on sätestatud viimati nimetatud sätte lõikes 3, on ka selle korra kohaselt registreerimise eelduseks, et asjaomased nimetused on kõnealuse määruse sisuliste nõuetega kooskõlas (vt 16. märtsi 1999. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-289/96, C-293/96 ja C-299/96: Taani jt *vs.* komisjon, nn Feta I kohtuasi, EKL 1999, lk I-1541, punkt 92).

55 Igal juhul tuleb meenutada, et Euroopa Kohus on juba sedastanud, et määruse nr 2081/92 artiklile 17 antav tõlgendus ei tähenda seda, et huvitatud kolmandad isikud, kelle arvates on teatava nimetuse registreerimisega nende õigustatud huve kahjustatud, ei saa oma seisukohta väljendada ning esitada vastuväiteid liikmesriigile, kes registreerimist taotles, vaid saavad seda teha eelkõige vastavalt põhimõtetele, mis puudutavad määruse nr 2081/92 süsteemist tulenevat õigust kohtulikule kaitsele (vt eespool viidatud kohtuotsus Carl Kühne jt, punkt 41).

56 Nii oli huvitatud kolmandatel isikutel ka kõnealuse määruse artiklis 17 ette nähtud lihtsustatud korra raames lubatud asjaomase registreerimistaotluse suhtes vastuväiteid esitada.

57 Siseriiklike kohtute ülesanne on teha otsus selle kohta, kas teatava nimetuse registreerimise taotlus on määruse nr 2081/92 artikli 17 alusel õiguspärane; seda tuleb teha samadel kontrollitingimustel, mis kehtivad kõigi lõplike õigusaktide suhtes, mis juhul, kui need on vastu võtnud sama siseriiklik ametiasutus, võivad kahjustada õigusi, mis kolmandatel isikutel ühenduse õiguse alusel tekivad, ja seega lugeda vastuvõetavaks sellekohane kaebus, isegi kui siseriiklikud menetlusnormid ei näe seda samade olukordade puhul ette (vt selle kohta 3. detsembri 1992. aasta otsus kohtuasjas C-97/91: Oleificio Borelli *vs.* komisjon, EKL 1992, lk I-6313, punkt 13, ning eespool viidatud kohtuotsus Carl Kühne jt, punkt 58).

58 Igal juhul tuleb märkida, et põhikohtuasjas on enamiku vastuväidete üle, mille Bavaria ja Bavaria Italia on oma märkustes Euroopa Kohtule registreerimise suhtes esitanud, kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier" registreerimise menetluses, eelkõige Madalmaade ametiasutuste ettepanekul, komitees vaieldud.

59 Lõpuks, mis puutub argumenti, et lihtsustatud korra tühistamine määrusega nr 692/2003 tähendab viimati nimetatud määruse põhjenduse 13 sõnastuse kohaselt seda, määruse nr 2081/92 artikkel 17 tunnistatakse vaikimisi kehtetuks, siis ei ole see põhjendatud.

60 Nagu nimetatud põhjenduses meenutatakse, oli määruse nr 2081/92 esialgse versiooni põhjal asjaomases artiklis ette nähtud lihtsustatud korra eesmärk registreerida liikmesriikides juba kaitstud või kasutamise käigus kehtestatud nimetused ühenduse tasandil. Seega oli algselt tegemist vaid üleminekukorraga.

61 Eeltoodud kaalutlusi arvestades ei ilmnenud esimese küsimuse vaadeldava osa kontrollimisel ühtegi asjaolu, mis võib määruse nr 2081/92 kehtivust mõjutada.

Väide, et kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier” registreerimise menetluses rikuti vorminõudeid

62 Nende allküsimustega, mida tuleb uurida koos, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas määrus nr 1347/2001 on kehtetu seetõttu, et ühelt poolt ei ole kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier” registreerimise tingimusi nõuetekohaselt kontrollinud Saksamaa valitsus, nõukogu ega komisjon, ning teiselt poolt seetõttu, et asjaomase kaitstud geograafilise tähise registreerimise taotlust ei esitatud hilisemaid muudatusi arvestades ettenähtud tähtajaks.

63 Esiteks leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et Saksamaa valitsus, nõukogu ja komisjon ei ole täitnud kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier” registreerimise menetluses oma ülesannet kontrollida nende tingimuste täitmist, mis on ette nähtud määruses nr 2081/92.

64 Selles osas on oluline meenutada, et määrusega nr 2081/92 kehtestatud süsteemis on asjaomase liikmesriigi ja komisjoni pädevused jaotatud. Nii tava- kui ka lihtsustatud korras registreerimine saab aset leida üksnes juhul, kui asjaomane liikmesriik on esitanud sellekohase taotluse ning edastanud määruse nr 2081/92 artikliga 4 kooskõlas tehnospetsifikaadi ja registreerimiseks vajaliku teabe (vt eespool viidatud kohtuotsus Carl Kühne jt, punktid 50 ja 51).

65 Määruse nr 2081/92 artikli 5 lõike 5 kohaselt peab liikmesriik kontrollima, kas tavakorras registreerimise taotlus on selles määruses ette nähtud tingimusi arvestades õigustatud. See säte näeb ette, et liikmesriik, kellele on esitatud tavakorras registreerimise taotlus, peab kontrollima, kas see taotlus on õigustatud, ning kui ta leiab, et see vastab määruses nr 2081/92 ette nähtud nõuetele, edastab ta selle komisjonile. Pealegi tuleneb määruse nr 2081/92 artikli 6 lõike 1 sõnastusest, et enne kõnealuse määruse artikli 6 lõigetes 2–4 ja artiklis 7 ette nähtud registreerimismenetluse alustamist kontrollib komisjon lihtsalt formaalselt, kas need nõuded on

täidetud. Lihtsustatud korras ei tule kohaldada teistsuguseid põhimõtteid (vt eespool viidatud kohtuotsus Carl Kühne jt, punkt 52).

66 Sellest tuleneb, et komisjon saab teha otsuse nimetuse kaitstud päritolunimetusena või kaitstud geograafilise tähisena registreerimise kohta üksnes juhul, kui asjaomane liikmesriik on talle esitanud sellekohase taotluse, ning selle taotluse saab esitada üksnes siis, kui liikmesriik on kontrollinud, et see on õigustatud. Seda pädevuste jaotuse süsteemi selgitab eelkõige asjaolu, et registreerimine eeldab teatava arvu tingimuste täitmise kontrollimist, mis omakorda nõuab suurel hulgal põhjalikke teadmisi asjaomase liikmesriigi konkreetsete asjaolude kohta, mida selle liikmesriigi ametiasutustel on parem kontrollida (vt eespool viidatud kohtuotsus Carl Kühne jt, punkt 53).

67 Selles pädevuste jaotuse süsteemis tuleb komisjonil enne seda, kui ta registreerib nimetuse taotletud kategoorias, kontrollida ühelt poolt eelkõige seda, et taotlusele lisatud tehnospetsifikaat vastab määruse nr 2081/92 artiklile 4, st et see sisaldab nõutavaid elemente ning neil elementidel ei paista olevat ilmseid vigu, ja teiselt poolt tehnospetsifikaadis sisalduvate elementide põhjal seda, et nimetus vastab määruse nr 2081/92 artikli 2 lõike 2 punkti a või b nõuetele (vt eespool viidatud kohtuotsus Carl Kühne jt, punkt 54).

68 Sama kehtib olukorras, kus vastavalt määruse nr 2081/92 artiklile 15 ei ole komisjoni kavandatavad meetmed selle artikli alusel moodustatud komitee arvamusega kooskõlas või sellist arvamust ei esitata, ning registreerimisotsuse teeb komisjoni ettepanekul nõukogu.

69 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu väljatoodud asjaolusid tuleb kontrollida eelnimetatud kaalutlusi arvesse võttes.

70 Kõigepealt tuleb nentida, et kuigi Euroopa Kohus on pädev analüüsima, kas määruse nr 2081/92 alusel registreeritud nimetus vastab selles määruses ette nähtud tingimustele, saab nõuetele vastavuse uurimist, mida on alustanud pädevad siseriiklikud ametiasutused, kontrollida üksnes siseriiklikud kohtud, nagu on märgitud käesoleva otsuse punktides 55–57.

71 Euroopa Kohus peab seevastu kontrollima, kas nõukogu ja komisjon on nõuetekohaselt täitnud oma ülesannet kontrollida määruses nr 2081/92 ette nähtud tingimuste järgimist.

72 Käesoleval juhul tuleneb toimikust, et nõukogu ja komisjon on täitnud oma kontrolliülesannet nõuetekohaselt, kuna tähis „Bayerisches Bier" registreeriti alles pärast pika menetluse läbiviimist, mille jooksul kontrolliti põhjalikult tähise vastavust määruse nr 2081/92 tingimustele. Seetõttu ei saa eelotsusetaotluse esitanud kohtu tõstatatud vastuväitega nõustuda.

73 Teiseks seab eelotsusetaotluse esitanud kohus määruse nr 1347/2001 kehtivuse kahtluse alla põhjusel, et asjaomase kaitstud geograafilise tähise registreerimise taotlust ei esitatud hilisemaid muudatusi arvestades ettenähtud tähtajaks.

74 Alustuseks tuleb sedastada, et nagu käesoleva otsuse punktis 20 märgitud, edastati Saksamaa valitsuse asjaomane registreerimistaotlus komisjonile 20. jaanuaril 1994 ning seega enne määruse nr 2081/92 artiklis 17 ette nähtud kuuekuulise tähtaja möödumist.

75 Seetõttu tuleb kontrollida, kas määruse nr 1347/2001 kehtivust – nagu leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus – võib seada kahtluse alla asjaolu, et algset taotlust on oluliselt muudetud ning seda on tehtud mitme aasta jooksul pärast kuuekuulise tähtaja lõppemist.

76 Selles osas tuleb meenutada, et vastupidi määruse nr 2081/92 artiklile 5, milles nähakse sõnaselgelt ette, et tavakorras lisatakse registreerimistaotlusele tehnospetsifikaat, nähakse sama määruse artiklis 17 liikmesriikide kohustusena ette üksnes seda, et nad „teatavad […] komisjonile seaduslikult kaitstud nimetused või liikmesriikides, kus kaitsesüsteem puudub, kasutamise käigus kehtestatud nimetused, mida liikmesriigid soovivad registreerida". Neil asjaoludel ei saa määruse nr 2081/92 artiklit 17 tõlgendada nii, et sellega kohustatakse liikmesriike saatma tehnospetsifikaadi lõpliku variandi ja muud asjakohased dokumendid asjaomase kuuekuulise tähtaja jooksul, mistõttu igasugune algselt esitatud tehnospetsifikaadi muutmine toob kaasa tavakorra kohaldamise (vt eespool viidatud kohtuotsus Carl Kühne jt, punkt 32).

77 Määruse nr 2081/92 artikli 17 sellist tõlgendust kinnitab muuseas asjaolu, et Põhja-Euroopa liikmesriigid ei ole ajalooliselt kaitstud nimetuste registreid pidanud ning kaitse tagatakse seal seadustega, mis keelavad vastavat eksitavat praktikat. Alles pärast määruse nr 2081/92 jõustumist pidid need liikmesriigid koostama olemasolevate nimetuste nimekirjad ja määrama kindlaks, kas tegemist on kaitstud päritolunimetuse või kaitstud geograafilise tähisega. Ei oleks olnud eriti realistlik nõuda, et need liikmesriigid esitavad määruse nr 2081/92 jõustumisele järgnenud kuue kuu jooksul komisjonile kogu registreerimisotsuse tegemiseks vajaliku teabe ja kõik dokumendid, võttes eelkõige arvesse aega, mis kulub huvitatud isikutel siseriiklike menetlustagatiste kasutamiseks (vt eespool viidatud kohtuotsus Carl Kühne jt, punkt 33).

78 Seega tuleb järeldada, et põhikohtuasjaga sarnases asjas ei muuda see, kui algset registreerimistaotlust muudetakse pärast määruse nr 2081/92 artiklis 17 ette nähtud tähtaja lõppemist, lihtsustatud korra kohaldamist õigusvastaseks.

79 Eeltoodut arvestades ei ilmnenud esimese küsimuse vaadeldava osa kontrollimisel ühtegi asjaolu, mis võib määruse nr 1347//2001 kehtivust mõjutada.

Väide, et kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier” registreerimine ei vasta määruse nr 2081/92 sisulistele tingimustele

80 Nende allküsimustega, mida tuleb uurida koos, seab eelotsusetaotluse esitanud kohus kahtluse alla määruse nr 1347/2001 kehtivuse põhjusel, et kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier” registreerimine ei vasta mitmele määruses nr 2081/92 esitatud sisulisele tingimusele. Esiteks ei ole asjaomane nimetus seaduslikult kaitstud ega kasutamise käigus kehtestatud määruse nr 2081/92 artikli 17 lõike 1 tähenduses. Teiseks ei vasta see nimetus kõnealuse määruse artikli 2 lõike 2 punktis b kindlaks määratud tingimustele, vaid on tegelikult „üldnimetus” selle määruse artikli 3 lõike 1 ja artikli 17 lõike 2 tähenduses. Kolmandaks ei vasta asjaomane nimetus määruse nr 2081/92 artikli 14 lõikes 3 sätestatud juhule.

81 Kõigepealt tuleb meenutada, et esiteks on ühenduse seadusandjal ühise põllumajanduspoliitika valdkonnas laiaulatuslik kaalutlusõigus, mis vastab talle EÜ artiklitega 34 ja 37 antud poliitilisele vastutusele, ja Euroopa Kohus on korduvalt sedastanud, et selle valdkonna meetme seaduslikkust saab mõjutada vaid see, kui kõnealune meede on

pädeva institutsiooni taotletud eesmärgi saavutamiseks ilmselgelt ebasobiv (vt 5. oktoobri 1994. aasta otsus kohtuasjas C-280/93: Saksamaa *vs*. nõukogu, EKL 1994, lk I-4973, punktid 89 ja 90, ning 13. detsembri 1994. aasta otsus kohtuasjas C-306/93: SMW Winzersekt, EKL 1994, lk I-5555, punkt 21).

82 Järelikult peab Euroopa Kohtu kontroll piirduma selle uurimisega, kas kõnealuse meetme puhul ei esine ilmselget viga või võimu kuritarvitamist või kas kõnealune ametiasutus ei ole ilmselgelt oma kaalutlusõiguse piire ületanud (12. juuli 2001. aasta otsus kohtuasjas C-189/01: Jippes jt, EKL 2001, lk I-5689, punkt 80; 9. septembri 2004. aasta otsus kohtuasjas C-304/01: Hispaania *vs.* komisjon, EKL 2004, lk I-7655, punkt 23, ning 23. märtsi 2006. aasta otsus kohtuasjas C-535/03: Unitymark ja North Sea Fishermen's Organisation, EKL 2006, lk I-2689, punkt 55).

83 Teiseks tuleb märkida, et kui ühenduse institutsioonid teevad otsuse määruse nr 2081/92 alusel esitatud registreerimistaotluse kohta, tuleb neil hinnata keerulist majanduslikku ja sotsiaalset olukorda.

84 Olukorras, kus nõukogul ja komisjonil tuleb ühenduse ühise põllumajanduspoliitika rakendamisel hinnata keerulist majanduslikku ja sotsiaalset olukorda, on neile antud kaalutlusõigus kohaldatav mitte ainult vastuvõetavate sätete olemuse ja ulatuse suhtes, vaid teataval määral ka lähteandmetele antava hinnangu suhtes. Neil asjaoludel on nõukogul ja komisjonil lubatud vajaduse korral võtta aluseks üldist laadi hinnangud (vt selle kohta 29. veebruari 1996. aasta otsus kohtuasjas C-122/94: komisjon *vs.* nõukogu, EKL 1996, lk I-881, punkt 18; 19. veebruari 1998. aasta otsus kohtuasjas C-4/96: NIFPO ja Northern Ireland Fishermen's Federation, EKL 1998, lk I-681, punktid 41 ja 42; 5. oktoobri 1999. aasta otsus kohtuasjas C-179/95: Hispaania *vs.* nõukogu, EKL 1999, lk I-6475, punkt 29, ning 25. oktoobri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-120/99: Itaalia *vs.* nõukogu, EKL 2001, lk I-7997, punkt 44).

85 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimuste põhjendatust tuleb uurida eeltoodu põhjal.

– Määruse nr 2081/92 artikli 17 lõige 1

86 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et määruse nr 2081/92 artikli 17 lõikes 1 ette nähtud registreerimismenetlus ei ole nimetusele „Bayerisches Bier” kohaldatav, kuna see nimetus ei ole selle sätte tähenduses „seaduslikult kaitstud” ega „kasutamise käigus kehtestatud”.

87 Selles osas tuleb märkida, et asjaomane hinnang tuleb anda uurimise põhjal, mida peavad läbi viima pädevad siseriiklikud ametiasutused ning mida vajaduse korral kontrollivad siseriiklikud kohtud enne seda, kui registreerimistaotlus edastatakse komisjonile (vt eespool viidatud kohtuotsus Carl Kühne jt, punkt 60).

88 Nagu käesoleva otsuse punktis 66 meenutati, nõuab selle uurimine, kas nimetus „Bayerisches Bier” on seaduslikult kaitstud või kasutamise käigus kehtestatud, hulgaliselt põhjalikke teadmisi asjaomase liikmesriigi konkreetsete asjaolude kohta, mida selle liikmesriigi ametiasutustel on parem kontrollida.

89 Põhikohtuasjas on ühelt poolt viinud sellise uurimise läbi Saksamaa ametiasutused, ilma et siseriiklikus kohtus oleks nende põhjendatust vaidlustatud.

90 Teiselt poolt võimaldavad käesoleva otsuse punktis 18 viidatud viis kahepoolset lepingut, mis kaitsevad tähist „Bayerisches Bier”, koos toimiku teiste tõenditega, nagu teatavad etiketid ja publikatsioonid, järeldada, et kõnealune nimetus on seaduslikult kaitstud või vähemalt kasutamise käigus kehtestatud. Kuivõrd pädevate Saksamaa ametiasutuste hinnangul ei paista olevat ilmset viga, võisid nõukogu ja komisjon

põhjendatult järeldada, et asjaomane kaitstud geograafiline tähis täidab määruse nr 2081/92 artikli 17 lõikes 1 nimetatud tingimused, mis on lihtsustatud korras registreerimise kohta esitatud.

91 Seetõttu tuleb järeldada, et määruse nr 2081/92 artikli 17 lõikes 1 nimetatud tingimuste kontrollimisel ei ilmnenud ühtegi asjaolu, mis võib määruse nr 1347/2001 kehtivust mõjutada.

– Määruse nr 2081/92 artikli 2 lõike 2 punkt b, artikli 3 lõige 1 ja artikli 17 lõige 2

92 Eelotsusetaotluse esitanud kohus väljendab kahtlust, kas nimetus „Bayerisches Bier" vastab määruse nr 2081/92 artikli 2 lõike 2 punkti b tingimustele, kuna esiteks puudub väidetavalt otsene seos ühelt poolt Baierimaalt pärit õlle ja teiselt poolt teatava kvaliteedi, selle õlle maine või muu omaduse vahel, mis tuleneb sellest päritolust, ja teiseks ei vasta käesolev juhtum erandjuhule, mis õigustaks riigi nime registreerimist. Lisaks soovib kohus teada, kas see nimetus on tegelikult „üldnimetus" määruse nr 2081/92 artikli 3 lõike 1 ja artikli 17 lõike 2 tähenduses.

93 Selles osas tuleb meenutada, et kuna eelnimetatud tingimuste hindamine nõuab hulgaliselt põhjalikke teadmisi asjaomase liikmesriigi konkreetsete asjaolude kohta, mida selle liikmesriigi ametiasutustel on parem kontrollida, siis tuleb ka see hinnang anda nimetatud ametiasutuste läbiviidava uurimise põhjal, mida vajaduse korral kontrollivad siseriiklikud kohtud enne seda, kui registreerimistaotlus edastatakse komisjonile. Samuti tuleb märkida, et põhikohtuasjas on sellise uurimise viinud läbi Saksamaa ametiasutused, ilma et siseriiklikus kohtus oleks selle põhjendatust vaidlustatud.

94 Mis puutub määruse nr 2081/92 artikli 2 lõike 2 punkti b tingimustesse, siis tuleb alustuseks märkida, et selle sätte sõnastusest ning asjaomase määruse ülesehitusest tuleneb, et mõiste „riik” hõlmab liikmesriiki või kolmandat riiki. Kuna Baierimaa on riigisisene üksus, siis küsimust, kas tegemist on „erandjuhuga” selle sätte tähenduses, põhikohtuasjas isegi ei teki.

95 Mis puutub selles sättes nõutavasse otsesesse seosesse, siis tuleb märkida, et nimetuse „Bayerisches Bier” registreerimine kaitstud geograafilise tähisena põhineb, nagu nõukogu ja komisjon on Euroopa Kohtu menetluse käigus rõhutanud, eelkõige sellisel seosel õlle maine ja selle õlle Baieri päritolu vahel.

96 Ühenduse institutsioonide sellist järeldust ei lükka vastupidi eelotsusetaotluse esitanud kohtu ning Bavaria ja Bavaria Italia arvamusele ümber asjaolu, et nii 1516. aasta seadus õlle puhtuse kohta („Reinheitsgebot”) kui põhjakääritamisel põhinev traditsiooniline pruulimismeetod, mis mõlemad pärinevad Baierimaalt, on levinud mujale, esimene neist 1906. aastal üle kogu Saksamaa ja teine 19. sajandil üle kogu maailma.

97 Tuleb märkida, et asjaomane puhtus ja põhjakääritamisel põhinev traditsiooniline pruulimismeetod iseenesest ei olnud kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier” registreerimise alused. Nagu käesoleva otsuse punktis 95 meenutati, oli määravaks pigem Baierimaalt pärineva õlle maine.

98 Muidugi ei ole põhjust kahelda „Reinheitsgeboti” ja põhjakääritamisel põhineva traditsioonilise pruulimismeetodi panuses selle maine tekkimisel. Siiski ei ole alust väita, et see maine võib kaduda ainuüksi seetõttu, et „Reinheitsgebot” hakkas 1906. aastal kehtima kogu ülejäänud Saksamaa territooriumil, või põhjusel, et kõnealune traditsiooniline meetod levis 19. sajandi jooksul teistesse riikidesse. Pealegi viitavad nimetatud asjaolud vastupidi Baieri õlle mainele, tänu millele nii selle puhtust reguleeriv seadus kui ka selle pruulimismeetod levisid teistesse

piirkondadesse, ning seega on pigem tegemist asjaoludega, mis tõendavad Baierimaa ja Baieri õlle maine vahel olevat või vähemalt kunagi olnud otsest seost.

99 Seetõttu ei saa otsese seose tuvastamist Baieri õlle ja selle geograafilise päritolu vahel pidada eelotsusetaotluse esitanud kohtu ning Bavaria ja Bavaria Italia osutatud asjaolusid arvestades ilmselgelt asjakohatuks.

100 Tegelikult on need asjaolud seotud pigem argumendiga, mille kohaselt nimetus „Bayerisches Bier" on „üldnimetus" määruse nr 2081/92 artikli 3 lõike 1 ja artikli 17 lõike 2 tähenduses, mistõttu seda ei oleks tohtinud registreerida. Võttes arvesse eeltoodud kaalutlusi, tuleb välja selgitada eelkõige see, kas asjaomane nimetus oli registreerimistaotluse esitamise ajaks muutunud üldnimetuseks.

101 Selles osas tuleb meenutada, et selle hindamisel, kas tegemist on üldnimetusega, tuleb määruse nr 2081/92 artikli 3 lõike 1 kohaselt võtta arvesse asjaomase toote tootmiskohta nii selles liikmesriigis kui väljaspool seda liikmesriiki, kelle taotlusel kõnealune nimetus registreeriti, asjaomase toote tarbimist ning seda, kuidas tarbijad kõnealust nimetust asjaomases liikmesriigis ja väljaspool seda tajuvad, konkreetselt asjaomast toodet puudutavate siseriiklike õigusaktide olemasolu ning nimetuse kasutamist ühenduse õigusaktide kohaselt (vt 26. veebruari 2008. aasta otsus kohtuasjas C-132/05: komisjon *vs.* Saksamaa, EKL 2008, lk I-957, punkt 53).

102 Nii eelotsusetaotluse esitanud kohus kui ka Bavaria ja Bavaria Italia leiavad, et nimetuse „Bayerisches Bier" üldnimetuseks muutumine on tõendatud eelkõige sellega, et sõna

„Bayerisches” või selle tõlkeid kasutatakse vähemalt kolmes liikmesriigis (Taani, Rootsi ja Soome) „õlle” sünonüümina ning vana Baieri põhjakääritamise meetodi sünonüümina kogu maailma, sh Saksa äriühingute kaubamärkidel ja etikettidel.

103 Ka sellise vastuväitega ei saa põhikohtuasjas nõustuda.

104 Ühelt poolt tuleb meenutada osas, mis puudutab nimetuse „Bayerisches” või selle tõlgete kasutamist mõiste „õlu” sünonüümina, et komisjon on selles osas palunud liikmesriikidelt täiendavat teavet ning viimane on – nagu määruse nr 1347/2001 põhjenduses 5 märgitud – tõendanud, et see nimetus ei ole ühenduse territooriumil üldnimetuseks muutunud, olgugi et esineb viiteid selle kohta, et asjaomase nimetuse taanikeelne tõlge on muutumas mõiste „õlu” sünonüümiks ja seega üldnimetuseks.

105 Teiselt poolt, mis puutub väitesse, et turul on äriühingute kaubamärke ja etikette, millel on sõna „Bayerisches” või selle tõlked vana Baieri põhjakääritamise meetodi sünonüümina, siis ei anna ka see asjaolu alust järeldada, et asjaomane nimetus on registreerimistaotluse esitamise ajaks muutunud üldnimetuseks.

106 Pealegi on kaitstud geograafilise tähise määruse nr 2081/92 alusel registreerimise üks eesmärk vältida seda, et kolmandad isikud nimetust kuritarvitavad, soovides selle omandatud mainest kasu saada, ning lisaks vältida selle nimetuse kadumist seeläbi, et seda kasutatakse üldiselt väljaspool geograafilist ala, kust tähis pärineb, mitte teatava kvaliteedi, maine või muu omadusega seoses, mis on omistatav kõnealusele päritolule ja õigustab registreerimist.

107 Seega, mis puutub kaitstud geograafilisse tähisesse, siis muutub nimetus üldnimetuseks üksnes siis, kui otsene seos ühelt poolt toote geograafilise päritolu ja teiselt poolt teatava kvaliteedi, maine või muu omaduse vahel, mis on omistatav kõnealusele päritolule, on kadunud ning nimetus üksnes kirjeldab toote viisi või tüüpi.

108 Käesoleval juhul on ühenduse institutsioonid tuvastanud, et kaitstud geograafiline tähis „Bayerisches Bier" ei ole muutunud üldnimetuseks, mistõttu Baieri õlle maine ja selle geograafilise päritolu vaheline otsene seos ei ole kadunud ning seda järeldust ei saa pidada ilmselgelt asjakohatuks üksnes seetõttu, et turul on äriühingute kaubamärke ja etikette, millel on sõna „Bayerisches" või selle tõlked vana Baieri põhjakääritamise meetodi sünonüümina.

109 Lisaks viitab asjaolu, et aastatel 1960–1970 olid registreeritud kollektiivkaubamärgid Bayrisch Bier ja Bayrisches Bier ning sõlmitud viis erinevat kahepoolset lepingut, mis kaitsevad nimetust „Bayerisches Bier" kui geograafilist nimetust, pigem sellele, et asjaomane nimetus ei ole üldnimetus.

110 Eeltoodut arvestades tuleb järeldada, et nõukogu järeldas määruses nr 1347/2001 õigesti, et nimetus „Bayerisches Bier" vastab määruse nr 2081/92 artikli 2 lõike 2 punkti b tingimustele ning see ei ole „üldnimetus" asjaomase määruse artikli 3 lõike 1 ja artikli 17 lõike 2 tähenduses.

– Määruse nr 2081/92 artikli 14 lõige 3

111 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib teada, kas nimetuse „Bayerisches Bier" registreerimisest ei oleks tulnud määruse nr 2081/92 artikli 14 lõike 3 alusel keelduda, kuna sõna „Bavaria" sisaldavate kaubamärkide mainet, tuntust ja kasutamise kestust arvestades eksitab see nimetus tarbijat toote tegeliku määratluse osas.

112 Selles osas on määruse nr 1347/2001 põhjenduse 3 kohaselt nõukogu olemasolevaid fakte ja teavet arvesse võttes tuvastanud, et nimetuse „Bayerisches Bier" registreerimine ei eksita tarbijat toote tegeliku määratluse osas ja sellest tulenevalt ei ole eelnimetatud geograafiline tähis ja kaubamärk Bavaria määruse nr 2081/92 artikli 14 lõikes 3 nimetatud olukorras.

113 Ühelt poolt ei saa seda nõukogu järeldust pidada ilmselgelt asjakohatuks ja teiselt poolt ei ole eelotsusetaotluse esitanud kohus ega Bavaria ja Bavaria Italia seda järeldust vaidlustavat argumenti esitanud.

114 Neil asjaoludel tuleb sedastada, et nõukogu järeldas määruses nr 1347/2001 õigesti, et nimetus „Bayerisches Bier" ei ole määruse nr 2081/92 artikli 14 lõikes 3 nimetatud olukorras.

115 Seetõttu tuleb järeldada, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu esimese küsimuse kontrollimisel ei ilmnenud ühtegi asjaolu, mis võib määruse nr 1347/2001 kehtivust mõjutada.

Teine küsimus

116 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib selle küsimusega sisuliselt teada, kas asjaolu, et määruse nr 1347/2001 artiklis 1 registreeriti nimetus „Bayerisches Bier" kaitstud geograafilise tähisena ja selle määruse põhjenduses 3 nenditi, et asjaomane kaitstud geograafiline tähis ja kaubamärk „Bavaria" ei ole määruse nr 2081/92 artikli 14 lõikes 3 nimetatud olukorras, avaldab mõju kolmandatele isikutele kuuluvate nende varasemate kaubamärkide kehtivusele ja kasutatavusele, mis sisaldavad sõna „Bavaria".

117 Selles osas tuleb märkida, et määruse nr 2081/92 artikkel 14 reguleerib konkreetselt neid suhteid, mis on selle määruse alusel registreeritud nimetuse ja kaubamärkide vahel, kehtestades erinevateks käsitletud juhtudeks vastuolude lahendamise normid, mille ulatus, mõju ja adressaadid on erinevad.

118 Ühelt poolt peetakse määruse nr 2081/92 artikli 14 lõikes 3 kaitstud päritolunimetuse või kaitstud geograafilise tähise ning varasema kaubamärgi vastuolu all silmas olukorda, kus kaubamärgi mainet, tuntust ja kasutamise kestust arvestades eksitab asjaomase nimetuse registreerimine tarbijat toote tegeliku määratluse osas. Sellise vastuolu esinemisel tuleb nimetuste registreerimisest keelduda. Seega on tegemist normiga, mille kohaselt tuleb enne kaitstud päritolunimetuse või kaitstud geograafilise tähise registreerimist olukorda analüüsida, ning selle normi adressaadiks on eelkõige ühenduse institutsioonid.

119 Teiselt poolt peetakse määruse nr 2081/92 artikli 14 lõikes 2 kaitstud päritolunimetuse või kaitstud registreeritud geograafilise tähise ning varasema kaubamärgi vastuolu all silmas olukorda, kus viimase kasutamine vastab määruse nr 2081/92 artiklis 13 osutatud olukordadele ja kaubamärk on registreeritud heas usus enne kaitstud päritolunimetuse või kaitstud geograafilise tähise registreerimistaotluse esitamise kuupäeva. Selline juhtum on ette nähtud selleks, et kasutamist oleks nimetuse registreerimisele vaatamata võimalik jätkata, kui ei ole alust kaubamärk kehtetuks tunnistada või tühistada vastavalt esimese direktiivi 89/104 artikli 3 lõike 1 punktides c ja g ning artikli 12 lõike 2 punktis b sätestatud põhjustel. Seega on tegemist normiga,

mille kohaselt tuleb olukorda analüüsida pärast registreerimist, ning selle adressaadiks on eelkõige asutused ja kohtud, kelle kohustuseks on kõnealuseid sätteid kohaldada.

120 Kõnealuse määruse artikli 14 lõike 3 kohast analüüsi tuleb teostada juhul, kui tarbija võib toote tegeliku päritolu osas eksida seetõttu, et asjaomane nimetus on registreeritud registreeritava nimetuse ja varasema kaubamärgi kontrollimise põhjal, milles on varasema kaubamärgi mainet, tuntust ja kasutamise kestust arvestatud.

121 Seevastu tähendab määruse nr 2081/92 artikli 14 lõikest 2 tulenev analüüs seda, et kõigepealt tuleb kontrollida, kas kaubamärgi kasutamine vastab selle määruse artiklis 13 osutatud olukordadele, kas kaubamärk on registreeritud heas usus enne nimetuse registreerimistaotluse esitamise kuupäeva ja vajaduse korral seda, kas on alust kaubamärk kehtetuks tunnistada või tühistada vastavalt esimese direktiivi 89/104 artikli 3 lõike 1 punktides c ja g ning artikli 12 lõike 2 punktis b sätestatud põhjustel.

122 Viimati nimetatud analüüs nõuab seega asjaolude ja siseriikliku, ühenduse või rahvusvahelise õiguse kontrollimist, mida saab teha üksnes siseriiklik kohus, esitades vajaduse korral EÜ artiklis 234 ette nähtud eelotsusetaotluse (vt selle kohta 4. märtsi 1999. aasta otsus kohtuasjas C-87/97: Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, EKL 1999, lk I-1301, punktid 28, 35, 36, 42 ja 43).

123 Sellest tuleneb, et määruse nr 2081/92 artikli 14 lõigetel 2 ja 3 on erinevad eesmärgid ja ülesanded ning nende kohaldamise tingimused on samuti erinevad. Nii ei avalda see, et määruse nr 1347/2001 artikliga 1 registreeriti nimetus „Bayerisches Bier” kaitstud geograafilise tähisena ja selle põhjenduses 3 tuvastati, et asjaomane kaitstud geograafiline tähis ja kaubamärk Bavaria ei ole määruse nr 2081/92 artikli 14 lõikes 3 nimetatud olukorras, mõju asjaomase määruse artikli 14 lõikes 2 ette nähtud tingimuste kontrollimisele, mis lubavad selle kaubamärgi ja asjaomase kaitstud geograafilise tähise kokkulangemist.

124 See, et tarbija asjaomast nimetust ja varasemat kaubamärki määruse nr 2081/92 artikli 14 lõike 3 tähenduses tõenäoliselt segi ei aja, ei välista, et viimase kasutamine võib kuuluda nimetatud määruse artikli 13 lõikes 1 käsitletud juhtumi alla või ka seda, et on alust nimetatud kaubamärk kehtetuks tunnistada või tühistada vastavalt esimese direktiivi 89/104 artikli 3 lõike 1 punktides c ja g ning artikli 12 lõike 2 punktis b sätestatud põhjustel. Lisaks ei vabasta asjaomane segiajamise tõenäosuse puudumine kohustusest kontrollida, et asjaomane kaubamärk on registreeritud heas usus enne kaitstud päritolunimetuse või kaitstud geograafilise tähise registreerimistaotluse esitamise kuupäeva.

125 Eeltoodut arvestades tuleb eelotsusetaotluse esitanud kohtu teisele küsimusele vastata, et määrust nr 1347/2001 tuleb tõlgendada nii, et see ei kahjusta kolmandatele isikutele kuuluvate niisuguste varasemate kaubamärkide kehtivust ja määruse 2081/92 artiklis 13 osutatud olukordadele vastavat kasutatavust, mis sisaldavad sõna „Bavaria" ning mis on registreeritud heas usus enne kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier" registreerimistaotluse esitamise kuupäeva, tingimusel et ei ole alust need kaubamärgid kehtetuks tunnistada või tühistada vastavalt esimese direktiivi 89/104 artikli 3 lõike 1 punktides c ja g ning artikli 12 lõike 2 punktis b sätestatud põhjustele.

Kohtukulud

126 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. **Eelotsusetaotluse esitanud kohtu esimese küsimuse kontrollimisel ei ilmnenud ühtegi asjaolu, mis võib nõukogu 28. juuni 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1347/2001, millega täiendatakse komisjoni määruse (EÜ) nr 1107/96 (geograafiliste tähiste ja päritolunimetuste registreerimise kohta nõukogu määruse (EMÜ) nr 2081/92 artiklis 17 sätestatud korras) lisa, kehtivust mõjutada.**

2. **Määrust nr 1347/2001 tuleb tõlgendada nii, et see ei kahjusta kolmandatele isikutele kuuluvate niisuguste varasemate kaubamärkide kehtivust ja nõukogu 14. juuli 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2081/92 (põllumajandustoodete ja toiduainete geograafiliste tähiste ja päritolunimetuste kaitse kohta) artiklis 13 osutatud olukordadele vastavat kasutatavust, mis sisaldavad sõna „Bavaria" ning mis on registreeritud heas usus enne kaitstud geograafilise tähise „Bayerisches Bier" registreerimistaotluse esitamise kuupäeva, tingimusel et neid kaubamärke ei ole alust kehtetuks tunnistada või tühistada vastavalt nõukogu 21. detsembri 1988. aasta esimese direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta artikli 3 lõike 1 punktides c ja g ning artikli 12 lõike 2 punktis b sätestatud põhjustele.**

Allkirjad